

Arrest

nr. 162 519 van 22 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 18 februari 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot teruggrijping van 18 februari 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Zouhaier CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat D. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij komt op 6 februari 2016 met vlucht SN1306 komende van Dakar aan op de luchthaven te Zaventem. De grensinspectiediensten stellen vast dat verzoekende partij gebruik maakt van een vervalst reisdocument dat onmiddellijk gerechtelijk in beslag wordt genomen.

Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, op basis van de vaststellingen die werden gedaan door de politiediensten, een beslissing tot terugdrijving, een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en een beslissing tot nietigverklaring van het visum waarover de verzoekende partij beschikte. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 162 209 van 17 februari 2016 heeft de Raad de beslissing tot terugdrijving van 6 februari 2016 geschorst.

Op 18 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding opnieuw een beslissing tot terugdrijving en een nieuwe beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. De beslissing tot terugdrijving is de thans bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Louter in de mate dat de verzoekende partij haar vordering is gericht tegen de beslissing tot vasthouding wordt het volgende opgemerkt:

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing. Hetgeen volgt heeft dan ook enkel betrekking op de beslissing tot terugdrijving.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de beslissing tot terugdrijving, hieronder bestreden beslissing genoemd

3.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

3.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, bedoelde vordering. Zij werd ingesteld binnen de 10 dagen na de kennisgeving van de beslissingen waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

4. Over de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

4.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Een repatriëring is nakend. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

4.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

Verzoekende partij voert in een enig middel onder meer de miskenning van de kracht van gewijsde van het arrest nr. 169 209 van 17 februari 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan en de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 van het EVRM en van het beginsel dat het bestuur oplegt rekening te houden met alle elementen van de zaak en de voorzorgsplicht, hetzij de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij de kracht van gewijsde van het schorsingsarrest van de Raad niet heeft gerespecteerd. Verder betwist de verzoekende partij dat ze haar verblijfstitel op een frauduleuze wijze zou hebben verkregen. Verder stipt ze aan dat indien er twijfels zouden zijn, er contact dient te worden opgenomen met de Franse autoriteiten. Voorts stelt de verzoekende partij dat er geen belangenafweging in de zin van artikel 8 van het EVRM is gebeurd. Ze stipt aan dat ze al 23

jaar in Frankrijk verblijft. Ze stelt dat er geen enkel onderzoek is gevoerd naar de door haar bijgebrachte documenten.

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Vastgesteld wordt dat de bestreden beslissing de juridische grondslag vermeldt: artikel 3, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Wat de feitelijke grondslag betreft stelt de bestreden beslissing dat het Franse reisdocument vervalst is, waarbij verwezen wordt naar verzoekers verklaringen, de verschillen in naam (DIAWO), in geboorteplaats (M'Bome Torobe) en in nationaliteit (Mauritanië). In tegenstelling tot de vaststelling in het schorsingsarrest blijkt dat de bestreden beslissing nu wel verduidelijkt waarom zij het Franse reisdocument als vals beschouwt.

Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij betwist dat zij gebruik maakte van vervalste documenten.

Nalezing van de bestreden beslissing leert dat de verwerende partij het reisdocument van Frankrijk nr 14XZ39776 en de verblijfskaart met nummer 1AW80Q6XH vervalst acht omdat er een verschil is in naam, geboorteplaats en nationaliteit. Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het verslag valse documenten, blijkt dat de verzoekende partij zich op de luchthaven had aangeboden gebruik makend van een reisdocument van Frankrijk en een verblijfskaart van Frankrijk. Tijdens het gesprek ontstaan er twijfels omtrent de nationaliteit, zijnde Mauritanië en wordt de verzoekende partij en haar bagage onderworpen aan een gerechtelijke fouille. Hierbij wordt een valse verblijfskaart van Frankrijk gevonden met de foto van een ander persoon en wordt ook een identiteitskaart van Senegal gevonden. Er wordt vastgesteld dat de foto op het Franse reisdocument, de Franse verblijfskaart en de identiteitskaart van Senegal dezelfde persoon betreffen maar dat de schrijfwijze van de familienaam anders is op de identiteitskaart van Senegal en dat ook de geboorteplaats op de identiteitskaart van Senegal anders is. Er werd bij de fouille ook nog een identiteitskaart van Mauritanië gevonden met een andere identiteit.

Ter terechtzitting verklaart de advocaat van de verzoekende partij dat haar cliënte erkent dat zij in het bezit was van valse documenten maar dat zij betwist dat het Franse reisdocumenten en de Franse verblijfskaart vervalst zijn.

Zoals reeds werd overwogen in het arrest nr. 162 209 van 17 februari 2016, betreft het een reisdocument van de verzoekende partij toegekend in haar hoedanigheid van vluchteling met melding van haar naam zoals in het verzoekschrift met toevoeging van de letter "w" als voorlaatste letter. Deze naam is ook terug te vinden op het document 1WA80Q6XH, zijnde het Frans verblijfsdocument van de verzoekende partij. Op de Senegalese identiteitskaart staat de naam van de verzoekende partij vermeld zonder de letter "w" waarbij meteen opvalt dat de handtekeningen van de verzoekende partij op al deze documenten hetzelfde zijn en wel degelijk de voorlaatste letter "w" vermelden. Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier kan afgeleid worden waarom de verwerende partij de identiteitskaart van Senegal blijkbaar niet als vals beschouwt en deze hoger beschreven documenten uit Frankrijk wel. Evenmin kan op het eerste gezicht uitgesloten worden dat de weglating van de voorlaatste letter "w" in de naam op de Senegalese identiteitskaart een materiële vergissing is.

Wat betreft de verschillende nationaliteit blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij verklaarde de dubbele nationaliteit te hebben. De Raad stelt vast dat er geen verder onderzoek werd gevoerd naar de verklaring van de verzoekende partij als zou zij 2 nationaliteiten hebben. Evenmin werd haar hieromtrent enige verduidelijking gevraagd. In haar verzoekschrift naar aanleiding van haar eerste vordering tot schorsing verklaarde de verzoekende partij reeds dat zij haar herkomstland Mauritanië verliet in 1994 waarna zij in Frankrijk werd erkend als vluchteling. In 2013 verkreeg zij de Senegalese nationaliteit en vervolgens een Senegalese identiteitskaart. Met deze verklaringen werd op geen enkele wijze rekening gehouden, noch werden zij geverifieerd.

Wat betreft het verschil in geboorteplaats blijkt dat het Franse reisdocument en de Franse verblijfskaart Mbombe Torobe aanduidt als geboorteplaats, terwijl de Senegalese identiteitskaart melding maakt van Kouval als geboorteplaats. Wat dit betreft blijkt uit de verklaringen dat de verzoekende partij geen uitleg kan geven voor dit verschil. Ook in haar verzoekschrift zwijgt de verzoekende partij hierover. De verzoekende partij stelt wel dat indien er twijfels zijn, de Belgische autoriteiten de Franse autoriteiten dienen te contacteren. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er op 17 februari 2016 een email werd verzonden door de politie van Brussel luchthaven naar de Franse politie. In deze mail valt te lezen dat de Belgische politie de verzoekende partij ervan verdenkt Senegalees te zijn en de vluchtelingenstatus frauduleus verkregen te hebben. De verschillende documenten werden overgemaakt aan de Franse politie. De enige vaststelling die gemaakt werd door de Franse politie is dat er een verschil in foto te zien is tussen de documenten van 2015 en het document van 2005 (wat dit laatste document betreft erkent de verzoekende partij dat het om een vervalst document gaat, hetgeen ook reeds werd vastgesteld door de grenspolitie). Voorts stelt de Franse politie dat de documenten worden overgemaakt aan de Franse prefectuur voor verder onderzoek. De verwerende partij acht het niet nodig om dit onderzoek af te wachten. De Raad kan zich niet ontdoen van de indruk dat de verwerende partij *in casu* overhaast te werk is gegaan en kost wat kost een nieuwe beslissing tot teruggedrijving ten aanzien van de verzoekende partij wenste te nemen en dit ongeacht het gegeven dat haar beslissing enkel steunt op dezelfde stukken waarop de eerste beslissing was gebaseerd en geheel berust op twijfels en het vermoeden dat de verzoekende partij haar verblijf in Frankrijk destijds op basis van frauduleuze verklaringen heeft verkregen. Hierbij dient te worden benadrukt dat zij nog geen bewijzen van de gegrondheid van haar twijfels van de Franse autoriteiten heeft mogen ontvangen.

In deze omstandigheden kan de redenering van de verzoekende partij gevolgd worden waar zij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In deze stand van het geding acht de Raad de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Tot slot acht de verzoekende partij artikel 8 van het EVRM geschonden doordat er in de bestreden beslissing geen enkele afweging terug te vinden is omtrent haar privéleven in Frankrijk. Zij verwijst hier naar stukken die zij heeft bijgebracht naar aanleiding van haar eerste vordering. Uit de bijgebrachte stukken blijkt dat zij al jaren in Frankrijk verblijft, werkt en belastingen betaalt onder de door haar opgegeven naam.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het

voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en privéleven en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurige te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Het begrip 'privéleven' wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

De Raad stelt vast dat verwerende partij kennis had van de relevante feiten en omstandigheden aangaande het voorgehouden privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, nu de verzoekende partij reeds bij haar eerste vordering tot schorsing stukken heeft gevoegd ten bewijze van haar privéleven.

De beoordeling of er *in casu* al dan niet daadwerkelijk een privéleven bestaat dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM, komt aan de verwerende partij toe. Voormeld onderzoek is een feitenbeoordeling die de Raad in het kader van haar wettigheidstoezicht niet toekomt.

In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij "Verzoeker gaat met zijn betoog, dat hij een gezinsleven heeft in Frankrijk, alwaar hij reeds 23 jaren zou wonen en alwaar hij erkend werd als vluchteling, volledig voorbij aan het determinerende motief op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, namelijk dat zijn reisdocument en verblijfsdocument gerechtelijk in beslag werden genomen en van valsheid worden beticht door de grenspolitie". Vooreerst dient te worden vastgesteld dat dit een *a posteriori* motivering is, die het gebrek aan belangenafweging in de bestreden beslissing *prima facie* niet kan rechtzetten. Hoe dan ook, blijkt uit het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen dat zij het privéleven van de verzoekende partij niet betwist, doch meent dat er geen belangenafweging dient te geschieden nu zij van oordeel is dat het privéleven ontwikkeld werd op grond van een frauduleus verkregen verblijfsrecht. Zoals blijkt uit de voormelde bespreking is de Raad van oordeel dat de verwerende partij overhaaste conclusies heeft getrokken bij de vaststelling dat het verblijfsrecht frauduleus verkregen is. Hoe dan ook zelfs al zou het verblijfsrecht op frauduleuze wijze verkregen zijn, doet zulks geen afbreuk aan de feitelijke situatie en kan dit het jarenlange verblijf in Frankrijk, de integratie en de tewerkstelling van de verzoekende partij, die de wezenlijke bestanddelen vormen van een privéleven, niet uitschakelen. Indien zou blijken dat de verblijfskaart frauduleus verkregen werd – hetgeen in deze stand van het geding niet met zekerheid kan worden gesteld - dan nog dient een belangenafweging te geschieden waarbij met alle relevante elementen rekening wordt gehouden en waarbij de elementen omtrent het privéleven van de verzoekende partij in de weegschaal worden gelegd. Ter terechtzitting neemt het debat een nieuwe wending. De verwerende partij lijkt nu

plots het privéleven in Frankrijk te betwisten door te stellen dat het niet zeker is dat de documenten die werden voorgelegd door de verzoekende partij nu ook daadwerkelijk aan haar kunnen toegekend worden, daar de verzoekende partij zelf verklaarde aan haar raadsman dat zij in het bezit was van één vals stuk, nl. een vervalste verblijfskaart met als doel een illegaal in Frankrijk te laten werken. Evenwel durft de verwerende partij geen stelling in te nemen op de vraag of de verzoekende partij dan niet dezelfde persoon is die op de verblijfskaart en het Franse reisdocument voorkomt. Ook al kan in deze stand van het geding niet met zekerheid worden gesteld dat de documenten betreffende de tewerkstelling daadwerkelijk documenten zijn die aan de verzoekende partij toebehoren, neemt dit niet weg dat de verzoekende partij in 1994 een verblijfskaart in Frankrijk heeft verkregen en in die zin al 23 jaar in Frankrijk heeft verbleven en aldus een privéleven aannemelijk maakt in Frankrijk.

In de mate dat artikel 8 EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, is deze bepaling *prima facie* geschonden. (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68)

Het middel is in die mate ernstig.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoeker dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat hij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat hij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM), wat *in casu* het geval is.

In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij als moeilijk te herstellen ernstig nadeel onder meer aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van artikel 8 van het EVRM tot gevolg zal hebben. De bestreden beslissing heeft tot gevolg dat zij zal worden teruggeleid naar Senegal terwijl haar leven zich al 23 jaren in Frankrijk afspeelt en waar zij haar werk dient te hernemen.

Bovendien dreigt de verzoekende partij over geen daadwerkelijk beroep te beschikken wat mogelijk een schending van artikel 13 EVRM teweeg brengt.

De verzoekende partij kan gelet op de bespreking van het middel *in casu* worden gevolgd. Uit de bespreking van de onderdelen van het middel is gebleken dat niet zonder meer kan aangenomen worden dat de Franse documenten frauduleus werden verkregen. Verder is gebleken dat de verwerende partij het onderzoek naar de wijze waarop de verblijfskaart is verkregen niet heeft afgewacht. Voorts blijkt dat de verwerende partij geen enkel onderzoek heeft gevoerd naar de stukken die de verzoekende partij heeft aangebracht ten bewijze van haar privéleven. Enige belangenafweging ontbreekt. *In casu* acht de Raad de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM ernstig, aldus blijkt uit het voormeld artikel 39/, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet dat hieruit volgt dat aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is aangetoond.

Aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing is voldaan.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 februari 2016 tot teruggedrijving wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

J. CAMU